

den her sammenhæng, at man kan benytte § 42 til at samle underskrifter. Hvis det her forslag bliver vedtaget, og det gør det, så kan en tredjedel af Folketingets medlemmer inden for en frist af 3 søgnedage – det er så frem til på tirsdag – fra lovforslagets endelige vedtagelse over for formanden begære folkeafstemning om forslaget.

Til de kritiske røster, der har været, når Fremskridtspartiet er kommet med et konkret forslag om, at enkeltpunkter skulle ud til folkeafstemning, må jeg sige, at dem kan man ikke bruge i denne her sammenhæng. Det er selve forslaget, der kommer til afstemning: Ja eller nej til det forslag, vi har debatteret her i dag. Der er ingen tvivl om – det kan statsministeren eller indenrigsministeren så modsige, men det er min opfattelse – at hvis Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet eller eventuelt andre partier vil være med til sammen med Fremskridtspartiet at samle de underskrifter, der skal til, vil vi jo sagtens kunne klare det. Det er kun en en tredjedel af Folketingets medlemmer, der skal tage sig sammen til at skrive under, så kunne vi få lovforslaget ud til en folkeafstemning. Vi kunne få den debat, som vi fortsat mener der er behov for at få, ikke bare en debat på må og få, men også om konsekvenserne, om, hvad det her lovforslag medfører ude omkring i kommuner, og hvor det ellers kommer til at ramme.

Jeg synes, det ville være fornuftigt. Jeg kan sige, at Fremskridtspartiet selvfølgelig har underskrifter fra sin egen gruppe, men vi er desværre kun 11; men der kunne være andre partier. Jeg har lister med; de er indtil videre uden underskrifter.

Hvorfor tør de partier, der er så skråsikre på, at de har befolkningen med sig, ikke acceptere en folkeafstemning? Hvorfor kan man ikke blive klar over, om man har befolkningen med eller imod sig i det her spørgsmål? Det er helt sikkert, at hvis befolkningen siger, at det er o.k. med det her lovforslag, så vil Fremskridtspartiet også acceptere det, men hvis befolkningen siger nej, så kan det jo altså ikke vedtages. Man skal absolut acceptere folkets afgørelse ved en folkeafstemning, og det vil Fremskridtspartiet under alle omstændigheder gøre.

Der kunne jo også ske noget andet – det kunne man forestille sig – hvis der blev samlet de nødvendige underskrifter, for det er jo også sådan ifølge grundloven, at når der er begæret folkeafstemning om et forslag, kan Folketinget inden for en frist af 5 søgnedage fra forslagens en-

delige vedtagelse beslutte, at forslaget skal bortfalde. Den løsning kunne man jo også tænke sig at regeringen valgte, hvis man altså kunne tage sig sammen til at skaffe de 60 underskrifter, der behøves for at få det til en folkeafstemning.

Det ønsker jeg – jeg ønsker faktisk debatten, og jeg ønsker folkeafstemningen – men regeringen kunne også vælge den udvej at lade forslaget bortfalde. Det kunne komme an på en prøve. Men under alle omstændigheder vil Fremskridtspartiet konstant kræve en folkeafstemning. Jeg ved udmærket godt, at de andre partier ikke sympatiserer med den tanke, men kommer tid kommer råd. Lad det bare ikke blive for sent.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Nu hørte vi det atter. Nu fik vi den på ny lige i synet: Fru Pia Kjærsgaard påstod – og gentog altså – at tilhængere af dagens lovgivning kalder modstanderne for racister, nazister og lignende – der var nok flere udtryk. Det har vi hørt så tit, som jeg netop har påpeget, og jeg har så tit spurgt i artikler, på møder og herinde i salen: Hvem af tilhængerne af et ja til dagens lovforslag er det, som har kaldt f.eks. fru Pia Kjærsgaard eller modstanderne – sådan i flæng, som det blev påstået – for nazister og racister? Jeg følger ret godt med i debatten. Jeg har ikke set det.

Jeg har personlig kaldt to personer for racister. Den ene gang var det her fra talerstolen, og det var såmænd Fremskridtspartiets stifter, hr. Mogens Glistrup, da han havde talt om flygtninge som en dråbe arsenik i et glas rent vand. Og jeg sagde, at jeg da gerne så, at hr. Glistrup søgte mig; det gjorde han ikke.

Den anden, jeg har kaldt for racist, var en bestemt politimand på Fyn, som gik imod, at personer, der havde en anden hudfarve end han, måtte være modeller i modebranchen. Andre har jeg aldrig kaldt for racist. Og nazister kalder jeg ikke andre end dem, der kalder sig selv for det – og dem er der gudskelov ikke så mange af.

Hvor er det, fru Pia Kjærsgaard har det fra? Nu har jeg spurgt om det gang på gang, og man kan altså ikke bare blive ved at smide det ud i luften, men der må noget dokumentation til. Det håber jeg at vi får.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det var interessant at høre fru Pia Kjærsgaard